

pont de fusta i hala! bosc amunt fins a situar-nos gairebé a peu de paret, continuarem flanquejant endinsant-nos a la vall de Monastero fins a trobar una ampla i evident canal.

El camí fa ziga-zagues entre els milers de blocs caiguts, anem tot xino-xano, però anem fent.

La canal s'estreny amb algun passet fàcil de roca i més o menys ho passem tots deu. Des del coll queden uns dos-cents metres de grimpada fàcil. La Dolors, l'Elena i la Susanna s'ho pensen millor i decideixen quedar-se al collet "sort que sempre n'hi ha amb més seny" la resta, com jo, com que no en tenim gaire d'això anem xino-xano cap amunt, un darrera l'altre. Anem guanyant desnivell amb compte de no llençar rocs i sobretot de no caure ja que hi ha una petita timba sota els nostres peus.

F. de Miguel

Dalt del cim de l'Encantat Gran

Per fi arribem i la vista que es gaudeix, és increïble, amb l'Estany de San Maurici sota els nostres peus i amb l'encantat petit a prop nostre. Fem la foto de rigor i ara sols resta desgrimpar, amb algun ui, ui, ui, ai, ai, ai arribem al collet novament. La resta ja és fàcil, baixant més d'un a tota fava per la tartera.

Jordi Barrancos